

ГИМНАЗИЈА У ИЗБЕГЛИШТВУ

Срби који су остали и опстали у својим домовима у селима око Приштине, пред налетом разјарених и распуштених албанских терориста, организовали су се око Одбора за просвету централног Косова, и како тако обновили рад школа. Организовање почетка наставе није било лако, јер је било тешко пронаћи адекватан наставни кадар, пошто су многи професори, делећи судбину српског народа одбегли пред погромом. Одбор за просвету имао је заиста озбиљан и тежак посао, али су, окупљени око Воје Рашића, тада саветника за физику при Одељењу министарства просвете Републике Србије у Приштини, ипак успели да покрену рад школа.

То је било пресудно за заустављање осипања Срба, који, да нису имали школе за своју децу, не би имали други избор, већ би морали пут Србије. Одбор за просвету једва је спречио измештање школа у рубне делове Србије. Примера ради, било је шпекулација да се Гимназија измести у Крагујевац, Економско-трговинска школа у Краљево, Електротехничка школа у Нишу.

Одбор је са радом отпочео августа месеца 1999. године. Срби су се самоорганизовали покушавајући да сачувају своје домове и своје породице од осипања. Поред Воје Рашића, одбор су чинили још и проф.др Дојчин Петковић (који је био његов први председник) и директори школа који су били остали на Косову и Метохији. Организовање наставе није био лак посао, ако се у обзир узме чињеница да је комуникација Срба била готово немогућа, да се није знало бројно стање ученика, нити где се они налазе. Није било јавних гласила, медији на српском језику били су уништени. Па ипак, школе су захваљујући упорности Одбора почеле са радом са закашњењем, 20. септембра 1999. године. Долазак деце у школу и њихов повратак кућама био је прави подвиг, јер су у то време терористи вребали са свих страна.

Организовање рада Гимназије било је поверено Дивни Трајковић, педагогу по струци, која је до тада била директор Основне школе „Ђура Јакшић“ у Приштини. Гимназија је морала бити измештена, и како се тада веровало, била је привремено смештена у згради Основне школе „Миладин Митић“ у Лапљем Селу.

Располагала је на почетку само са четири учионице, углавном мале и скучене. Како би настава могла да почне, Дивна Трајковић је ангажовала следеће наставнике:

Драгомир Костић	српски језик и књижевност (20.9.1999)
Славиша Максимовић	биологија (20.9.1999)
Дејан Микић	математика (4.10.1999)
Дејан Денић	физика (20.9.1999)
Слободан Делевић	историја (20-9.1999)
Обрад Миљковић	географија (17.11.1999)
Петар Митровић	хемија (20.9.1999)
Зорица Велић	латински језик (3.11.1999)
Мирјана Тодић	руски језик (10.11.1999)
Мирослав Мицић	енглески језик (3.10.1999)
Живорад Лазић	устав и права грађана (20.9.1999)
Јелена Делевић	филозофија (6.10.1999)
Живорад Данић	музичка култура (13.10.1999)
Љиљана Ђорић	ликовна култура (23.11.1999)
Синиша Денић	физичко васпитање (1.10.1999)
Миладин Каличанин	информатика и рачунарство (20.10.1999)

Разредни старешине те године били су Дејан Денић, ученицима прве године, Дејан Микић, ученицима друге године, Драгомир Костић, ученицима треће године и Славиша Максимовић, ученицима четврте године. Ученици који су до 1999. године похађали гимназију у Приштини били су распоређени у два смера, природно-математички и друштвено-језички. Ученици који су похађали гимназију у Косову Пољу, а који су такође нашли уточиште у обновљеној школи, похађали су општи смер, тако да су чинили треће одељење. Међутим, због недостатка простора у почетку су сви ученици без обзира на смер, морали да буду у једном одељењу.

Једини професор Прве приштинске гимназије из Приштине био је Славиша Максимовић, професор биологије. Сви остали професори у почетку су били су радно ангажовани до повратка старих радника на своја радна места, у стару школску зграду у улици Миладина Поповића у Приштини, јер се веровало да ће се стање на Косову и Метохији средити. Нико није могао ни да претпостави да се ни професори, ни ђаци више неће вратити ни у Приштину ни у своју стару школу.

Гимназија се у тренутку припремања монографије још увек налази у Лапљем Селу. Нада да ће школа бити враћена у своје старо здање још увек постоји. Точак историје се можда заглибио у блату демократије, застао на тренутак, али не значи да се неће поново покренути.....